

חמן מרובה לכ"ע חיישי למיתה, משום כן החליטה שיגמור
הדבר כיום — ובה כפי ציון ב"ד סי' קל"ג הקשה מחמר
[ורות] הא תצוה לינשא ונתפייסה לריכה ז' נקיים ותי
עמו במטה לא בעינן נקיים כיון דמיד בשעת חביבה יש
לו פת בבלו. והנה נעמי דאגה אם חגלה עלמה ודעתה
לבוש תלסרך להמתין ז' נקיים ויעבור היום ההוא, לכן
יעלה ותגל מרגלותי ותשכב ותחי' עמו במטה ודנוד
עבירה אין כאן כמשמע ממשחז"ל שאל"ה ה"ה אחת פתי
וכי' כמ"ש לפ"ל. וה"י זה עלה נכונה, ובהרניש ביוצו זה
ממנה שהי' מרגשת וחוששת שימות פרס עבור שצפת
ימים אמר לה הסבת חסדך האחרון מן הראשון וגו'
הענין אחז"ל [קוסה כ']. רואה אשה בקצ ותפלות מתשפה
קנין ופרישות ובידועלמי איתא דאשת המלך חסורה לעולם*)
ובונו הי' נשיא ישראל כי אבנן זה בונו [כ"ב ל"א].
ועתה כיון שהרנישה שאין לה לקוות להיות עמו כי
ימים אשדים ואח"כ תחי' לדורה אלמנה ח"י הי' לה לילך
אחר הכהורים אח"י דל כי רואה אשה בקצ ותפלות,
ומדלא עשתה כן גלתה על עלמה לניפותן של בנות מואב
אשר מזה נלמד להחירה בקבל ולומר ע"ד אשר לא קדמו
ואין דרכה של אשה לקדם [כיבמות פ"ז]. ואמנם טעם
מריפת בונו מפשות ראוה הוא כי עדיין לא נתפרסם
ההלכה מואב ולא מואבית וק"ל ת"ח שאמר הלכה בשפת
מצפה אין שומעין לו וכי' חוסי' [שם] היינו כשהוא נוגע
בדבר, והכא כיון שיש גואל קרוב ממנו אשר מלות
הגאולה מופלת עליו, ואם יקדים עלמו בונו לדבר הזה
יאמרו כי מרב השקו בנערה הזאת הקדים עלמו לזכות
במקחו ושוב לא יהי' מהימן למדרש עמוני ולא עמונית.
וזה שאמר לה האיש בונו ועתה אל תראי כל אשר
תאמרי אפשה לך כי יודע כל שפר עמי כי אשת חיל
את ר"ל האי כי יודע משמע גלשון אם יודע שפר עמי
כי אשת חיל את אז אפשה.... ר"ל שיתפרסם ביניהם
שהי' מותרת לבוא בקהל, ואמר ועתה כי אמנם כי אם
גואל אנכי וגם יש גואל קרוב ממני אם אהי' אנכי הגואל
בשפה שיש גואל קרוב ממני, אז לירי הלילה, לא תחי'
לינתך רק לילה אי' וצחך יאסרוך עלי ועל כל ישראל.
וגם לירי הלילה בלרות וירחקו כניך מתוך הקהל, אך
עלה היפולה שכבי עד הבוקר אם יגאלך טוב יגאל ואז
בדברי על לב טוב יקובלו דברי להמירך בקהל כי אז
לא אהי' נוגע, ואם אח"כ לא יגאלך אז וגאלתיך אח"י,
והי' כאן מקום ל"ה לפתוחו כיון שהכל היתר נמור מי
יעד עליך מחר שכבר נעשת בה, והם יאמינוך לומר
עמוני ולא עמונית, וקפן וכשכב. וא"ש הכל כעו"י —
והנה להיות כי כל כוונת נעמי הי' שלא תלסרך לישב
ז' נקיים, והנה שבה אל חמותה ב"ה ריקנית כי לא
נעשתה עלמה וגם אם עתה לו ישאנה בונו מ"מ תלסרך
ז' נקיים, ע"כ להסמר מואת נתן לה שש שפורים, והוא
כי כי הרין ס"פ כל היד בחדושי' דרס חמוד עקור לגמרי
אם יהי' אדם בקי שלא יתערב בו טפה דם נדב
ומבואר שם הבקיות פ"י הריה דמורח, גם אלא שאין
אתנו יודע עד מה ע"כ לריכה לישב ז' נקיים פ"ש
ובחדושינו, וא"כ י"ל בפשיטות דבונו הי' בקי בריחא
ובשפת פיום לנשואין בדקה עלמה וחי' הוא המורה וכן
יש לתרן ביהודה ותמר ורמו זה למשפחה הזאת שמאלו
הביאות של תמר ורות נתיסד בנינו של אותו כן שנאי'
עליו והריחו בירחא הי' דמורה ודאין [כספאדרי' ל"ג].

(*) באמר בירושלמי שם מבאר א"י נדושו. ע"י חדים רש"י
הד"ר מלכ"ה חזק.

ותירבך וחי' עד כלות קליר השפורים וקליר החסידים.
שפורים מרמו על הסבת חסד כמשאחז"ל
[ברכות ר"ו]. כרואה שפורים בחלום יאמר וסר עוקד
ותפלתך תסורי, וחסיס על פשה טוב כמשחז"ל [שם] חסיס
בחלום יאמר לשלום השם נבונך שלום חלכ חסיס ישיעך.
וכי"ס נפשה עומד משפורים ובשפופות ב' לחם מחסידים. יא"ה
הי' פתי אלק שפורים סר עוקד וישם לך שלום חסיד כ"ל.
[משנת חקל"ג לפ"ק].

ורח ג' ושמח שמלותיך פליך אמרו שם [שבת
ק"ג:] היינו בגדי שבת. ר"ל שלא
הי' בגדי שבת כלל כי פניי היתה ולא הי' לה להחליף אלא
לשגל כדאיתא שם ובש"ע. והיינו ושמח שמלותיך פליך
לשגל כדרך שאלה פשה בשבת. [משנת חקל"ג לפ"ק
ופ"י לפ"ל ד"ה אלה וחי' משנת חקל"ג לפ"ק]

ירדך נשכח וידעת את המקום אשר ישכב שם ובאת
תליח את מרגלותיו וגו'. י"ע סובא מה הי' לה
לנאחש לדיקת ליען עלה נכפרה כיו לגלות מרגלות האיש
אשר לילי תקפו של בונו הי' כשאל בה. תו יליד מה
היטבת גסדך האחרון מן הראשון לבלתי לבת אחרי
הכהורים אם דל ואם פשיר. תו יליד במדרש [רבה רות]
כל הלילה הי' ה"ה מפתחו אחת פתי ולרך אשה וחי'
פסיס ולריכה איש לבו והודונו ונשכב בונו ליליו חי' הי'
שכבי עד הבקר וקי' ממני אי' מ"מ נשאר לכלוכית עבירה
א"כ לא הפיל ה"ה בשפופותיו כלום, ואי' לא נשאר שום
דמד עבירה מפרי שהי' יכמתו אי' מיס דבונו. והעולה
על כן קשה ע"ה כבנת החוך הכתובים ועתה בתי אל
תראי כל אשר תאמרי אפשה לך כי יודע כל שפר עמי
כי אשת חיל את, דבר זה אין לו שחר מה ענין לחניפה
ז' לכאן. ועתה כי אמנם כי אם גואל אנכי, תיבת אם
אין לו שחר והי' לומר ועתה כי אמנם גואל אנכי ותל"מ.
וגם יש גואל קרוב ממני, תיבת וגם מיותר כמובן. לירי
הלילה מיותר ובדחז"ל [פי' רבה וילקוט ותקורים] מרמזים בזה
על הגלות והגאולה ומפרשים ל"ה מלשון לר"ה והשבת הלכ
ושי"כ גם ע"ד הפשוט יפורה כן. עוד שם וימד שש
שפורים ואחז"ל [רבה שם] רמו לה שפתיך כן ללאת ממנה
שיתכרך בשש ברכות ומה פניו רוח הי' רוח חכמה ובינה
וגו' וקשה מיס רמו דוקא לשש ברכות אלו. גם אמרו
אל תנאוי ריקס אל חמותך מה פניי ב"הת ריקס. גם
מה לרך ספס שכתן לפרי' מתנה, ולדחז"ל הי' רק שש
טבלים ולא רנה אלא לרמו רמו הניל אי' הרי באתם
באתם ריקס כי מה תפשי פס שש שכלי שפורים —
והכתב בפ"י בכל זה כי כתוב אללינו במקום אחר [פי'
לקמן ד"ה כי לא וכו'] כי לפי דברי חז"ל [ילקוט] שבונו
מת אחר כפילת מלוא מיד ולפי דברי חז"ל פ"ק דכתובות
הי' הכהואיס בלוא: היום ודרשו ויקח בונו פשרה אנשים
לברכת חתנים ומלא כי פת אז. ואמרחי כי הי' זה
גלי' לנפשי שפתד למות בלואו היום ע"כ אמרם כי לא
יסקוט האיש כי אם כלה הדבר היום. אי' פכ"ס הי' אז
יס לידתו של אותו הליך וידע וידע להיותו זקן מופלג ולדיק
נמור י' לו לחוש פכ"ס שימות ביום לידתו ע"כ יראה
לנמור הדבר היום. או מפני שהי' אז יום ט"ו בתמוז
לפי המדרש דנאחש כפ"ס ונאחש עד כלות קליר החסידים
והשפירי' ששם שלשה מדשים ובלו ביום ס"ז תמוז, וידע
אם לא ישא אשה ביום ס"ז ויכפול בליל ס"ז שוב לא
ישא מ"ו בתמוז וא"כ שהוא זמן ריפ מולי' דשכב יחודה
א"כ היתה קבלה ביום וא"כ האן ונזקן מופלג כזה